

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

NYÍLT FÓRUM

KÉRDEZZEN – VÁLASZOLUNK

Pontosítjuk, kiegészítjük a közrádió kiskőrösiek Petőfi-kultuszáról szóló műsorában elhangzottakat

A Kossuth Rádió 2020. május 16-án sugárzott Szombat délelőtt című ismétlő adásában csaknem másfél órát szentelt Kiskőrös híres szülőtte, Petőfi Sándor irodalmi munkásságát ápoló helyi programok, hagyományőrzések ismertetésének, amelyek sorában döntőek voltak a rendszerváltás követő kezdeményezések, rendezvénysorozatok. Az ebbéli riportokat hallva, több olvasónk is arról értesítette [szerkesztőségünk Civil Panaszügyi Szolgálatát](#), hogy a beszélgetésekből kicsendült: a [szocializmus](#) időszakában, amikor korlátozva voltak a civil önszerveződések, [kevésbé törődtek a költőóriás emlékeinek felkutatásával, megőrzésével, jelentőségének bemutatásával](#), a műsor pedig elhallgatta a születésével kapcsolatosan ismert dokumentumokat, csak úgy, mint az 1848-49-es forradalomban, szabadságharcban való részvétele utáni sorsáról szóló legújabb kutatások eredményeit, s azok nyomán lezajlott történéseket.

[Lehet még többet tudni Petőfi Sándorról?](#) — kérdezték az internetes portálunkat megkereső emberek, az Alföld nagy poétájának mai tisztelői.

Nos, a válaszuk bevezetőjeként le kell szögeznünk, korántsem a teljesség és a megkérdőjelezhetetlen hitelesség igényével foglalkozunk a sokakat érdeklő témakörrel, csupán ama adatokat-információkat adhatjuk közre, amelyekről tudomásunk van a különféle tények, közlések jóvoltából és a közrádiós nyilvánossághoz képest bővebb tudnivalót kínálnak.

Mindenekelőtt a népi demokráciánk civilellenességéről szóló tévhitet kell korrigálni, például az akkor hatályos [Alkotmányunk 65. §-ával](#), amely kimondta:

- (1) A Magyar Népköztársaság biztosítja az egyesülési jogot. Az egyesülési jogot törvény szabályozza.
- (2) A szocializmus rendjének és vívmányainak védelmére, a szocialista építőmunkában és a közéletben való fokozott részvételre, a kulturális nevelőmunka kiszélesítésére, a nép jogainak és kötelességeinek megvalósítására, a nemzetközi szolidaritás ápolására a dolgozók tömegszervezeteket és tömegmozgalmakat hozhatnak létre.

* És hogy az iménti mondatok nem írott malasztok voltak, minimum két tényrel is bizonyítható: egyik a Bács-Kiskun megye székhelyén, Kecskeméten működő Katona József Társaság, amely 1984. februárjában jött létre, az előző években e néven tevékenykedő társaságok jogutódjaként, a másik formáció pedig éppen a szóban forgó településen, Kiskőrösön valósult meg csaknem 1 évvel később, 1985. januárjában amikor megalakult a PETŐFI SÁNDOR TÁRSASÁG.

A Magyar Szocialista Munkáspárt megyei napilapja, a **Petőfi Népe** 1985. április 16-ai számának utolsó oldalán jelent meg a „Belépőket vár a Petőfi-társaság” című információ, amely szerint:

A társadalmi szervezet vezetősége a költészet napja alkalmából felhívással fordult a költőforradalmár emlékének ápolását vállaló közönséghez: lépjen be az új társaságba. Ennek alapszabálya szerint, a társaság tagja lehet minden magyar és külföldi állampolgár, aki a 18. életévét betöltötte, de indokolt esetben korhatáron aluli jelentkezőket is felvesznek soraikba. Különösen szívesen fogadja a társaság iskolai közösségek kollektív belépését, s számít mindenekelőtt a Petőfi nevet viselő iskolák önképzőköreinek, szakköreinek jelentkezésére, akik átlagon felüli Petőfi-dolgozatok írásával, Petőfi-versek kiemelkedő előadásával jeleskednek. Létesíthetnek kollektív tagságot az iskolák tantestületei, intézmények, szövetkezetek kulturális csoportjai, baráti körei is.

Az új közösség vezetőségében már képviselve van a Hazafias Népfront Országos Tanácsa, a Magyar Írók Szövetsége, a KISZ Központi Bizottsága, a Petőfi Irodalmi Múzeum, s több Petőfi-emlékhely.

Nos, az előzők vitathatatlanul igazolják, hogy a **szocialista rendszerben** már széles körű és nagy aktivitású szerveződések foglalkoztak a XIX. század egyik legnagyobb magyar költője, Petőfi Sándor alkotásainak, emlékhelyeinek méltó megőrzésével. Ezen erők úgymond jogutódai ma már szinte intézményes rend keretében végzik munkájukat, s egyre hatékonyabbak e kultusz kiterelvényezésében.

* Ami pedig a költő vitatott születési helyét illeti, a kérdés eldöntéséhez talán segítséget adhat e sorok írójának a **Pest Megyei Hírlap** 148. számának, 1966. június 24-i, monori mutációjában megjelent „**Ha maradnak, Petőfi Maglódon születik**” című cikke is. A benne foglaltak Maglód

község kézzel és fekete tintával írott dokumentumából származnak, amelyet Dobozy István ügyvéd készített, aki egyebek mellett az alábbiakat jegyezte le:

„... bizonyítható tény, hogy Petőfi Sándor atyja, az öreg Petrovics, Maglódon számos éven át, mint mészáros mester élt, bérelte a húsvágási jogot és az úgynevezett mészárszéki földet. Éppen azon év végével hagyta el Maglódot és költözött Kiskörösre, midőn Sándor fia született. Ha csak néhány napig időzik még Maglódon, a nagy költő ott látott volna napvilágot.”

* Petőfi Sándor halálának körülménye, története szintén erősen vitatott. E világhálós lapunk, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** legelső, nyomdában előállított, 1993. augusztusi számában adtuk közre a **Petőfi-dosszié** című írásunkat, amelyhez felhasználtuk **Az Ezeréves Magyarország** című, 1939-ben a Pesti Hírlap szerkesztősége gondozásában, 1200 oldalon megjelent kötetet. A magyar nép, föld és szellem minden gazdagságát és ragyogását őstörténetétől kezdve bemutató kiadványban többi között ezek tudhatók meg Petőfi Sándorról:

Mikor az események a történelem élére sodorták, tisztán és egyenesen vezette híveit a szabadság forradalmába... A politika zűrzavaros árja nem riasztja vissza, szavát következetesen hallatja a forradalom vívmányainak érdekében, s amikor a harc fegyverrel folytatódik, ő is fegyvert fog s csatáról csatára kíséri a küzdelmet. A másik nagy idealista szabadsághős, az ősz lengyel Bem tábornok mellett járja végig az erdélyi hadjárat véres útját. Különösen nemes barátság fejlődik ki a két ember között, kik egymást alig értik, de egybefűzi őket a közös cél: a szabadságküzdelem. S mikor a harc alkonyán elérkezik a vég, a segesvári fennsíkon nem csupán Bem serege pusztul el: vele együtt vész el a költő is, aki talán szándékosan futott szembe a halállal, nem bírván túlélni az eszme bukását. A fáklya kilobbant, az üstökös lehullott. A költő holttestét a jeltelen tömegsír őrzi – ott lett ismét eggyé a néppel, az egyszerű közkatonákkal, akikért küzdött és dalolt rövid, de teljes életében.

E sorokat megelőző évtizedekben, meg az óta is hasonló nemzeti szellemű, tartalmú információk láttak napvilágot a forradalmár költő végnapjairól. Íme egy részlet az általános iskolák VIII. osztályos tanulói számára 1955-ben megjelent **Magyar könyv** tárgybeli soraiból:

1849. július 31-én Fejéregyháza és Segesvár között ütközött meg Bem a cári hadsereggel. Ebben a csatában halt hői halált Petőfi, életét áldozva a haladásért, a nemzeti és a világszabadság ügyéért. A magyar nép sokáig nem tudott belenyugodni a költő halálába.

Bizonyára nem túlzás állítani, hogy az elmúlt 50-100 évben szinte megszámlálhatatlan érettségi dolgozat, disszertáció és mindenféle tudós elméktől származó egyéb mű jelent meg Petőfi életéről és haláláról, s eme fogalmazványokban segesvári hősként van feltüntetve a forradalom és

szabadságharc költője. De lényegében ugyanennyi ideje tartja magát ama vélemény is, hogy **aggályos a harctéri halál verziója**, amelynek felülvizsgálására, újabb értékelésére kutató csoportok jöttek létre. Közöttük a legnagyobb méretű-hatású közösség, a kazánok gyártását végző **MORVAI FERENC** nagyvállalkozó elnökletével tevékenykedő **Megamorv Petófi Bizottság**, amely időt, fáradságot és pénzt sem kímélve dolgozott azon, hogy végre kiderüljön: a harctéren, vagy valahol máshol és máskor hunyt-e el Petófi Sándor? E rejtély kibogozása-megoldása céljából 1989-ben szakemberekből álló expedíció indult a Szovjetunióba, ahol az érintett hivatalos szervek mindenféle engedélyt megadtak a felderítő munka elvégzéséhez. Itt megjegyzendő: a hazai hatalom nem nézte jó szemmel eme társadalmi kezdeményezést, amelynek egyik vezetője **DR. KISZELY ISTVÁN** antropológus lett, a tagjai között pedig megtalálható volt **Balajthy András** filmrendező is. Az ebbéli eseményekről egyébként széles körűen és többnyire tárgyilagosan számolt be a hazai sajtó.

És hogy miért a Szovjetunió volt a kutatási program fő helyszíne, arról — az előzetes információk alapján — így tudósított 1989. február 4-ei számában Bács-Kiskun megye napi megjelenésű pártlapja, a **Petőfi Népe**:

Ellentétben a korábban tanultakkal: a világosi fegyverletétel után orosz hadifogságba került 1714 ember, akiket Szibériába száműztek. Egy moszkvai levéltárban megtalálták azt a listát, melyen az 1849-es szibériai kényszermunkára vitt hadifoglyok neve szerepel, köztük egy Petrovics Sándor nevű is. Időközben a szovjet Petófi-kutatók több érdekes dokumentumot szereztek be, melyek révén a szibériai Barguzinba vezettek a szálak. Állításaik és az idős emberek visszaemlékezései alapján Petófi sorsa a következőképpen alakult a távoli vidéken:

Teljes inkognitóban élt, telepedett le a Barguzin nevű helyen, a Bajkál-tóhoz közel eső településen, Felesége Anna Ivanova Kuznyecova volt, született egy fiuk is, Alekszandr Alekszandrovics Kuznyecov. A falu régi lakói emlékeznek arra, hogy különös figura volt ez a Petrovics, verseket írt, barkácsolt, sokszor merengett, ült a folyóparton, Csita környéki tanyáját Kiskőrösről nevezte el.

A továbbiakból kiderült még:

A barguzini temetőben 1878-ban készült fényképen egy dekabrista /cárellenes/ vezér sírja található, akit a cárral szembeni felkelés után szintén Szibériába száműztek. E sír mellett helyezkedik el egy másik, ami elüt a többitől. Nem elképzelhetetlen, hogy ebben nyugszik Petófi Sándor. Állítólag házassága révén került rokonságba a dekabrista vezérrel, így nem véletlen az sem, hogy a temetőben egymáshoz közel állították fel a síremlékeiket.

Mindezekhez kiegészítésképpen fontos hozzáfűzni **Balajthy** filmrendező kutatási eredményét is, miszerint él Petőfi/Petrovics dédunokája, akit Alekszandr Sztjepanovics Petrovicsnak hívnak és az irkutszi egyetem vegyészprofesszora. Neki is farkasfoga van, úgy mint a költőnek volt.

* Ezek után hangsúlyozottan kell megemlíteni, hogy a lezajlott barguzini expedíció sikeres volt, hiszen a temetői exhumálás során megtalálták a keresett csontokat, amelyeket hazaszállítottak, de a költő szüleinek Budapesten lévő sírja felbontásához már nem volt meg a hatósági engedély, ezért a DNS-mintavételre, amely a teljes értékű származási azonosításhoz kell, nem kerülhetett sor.

* Itt kell kiérni arra is, hogy a már említett **KISZELY ISTVÁN** antropológus tollából kiadásra került 1993-ban az a több mint 300 oldalas bibliográfia „Mégis Petőfi?” címmel, amely vázlatosan tartalmazza a forradalmár poétáról 1846 és 1992 között megjelent feljegyzéseket, cikkeket és különféle beszámolókat, a kronológiának megfelelően. A leírtakban egyebek mellett a következők tudhatók meg:

1./ Azon az 1849. július 31-ei, segesvári késő délutánon többen is látták, amint Petőfi az őt is üldöző orosz-kozák lovasroham elől a közeli kukoricásba futott, ám a halálának már nem voltak szemtanúi. Sőt, az osztrák Heydte ezredes, akinek feladata volt a harcokban elesettek eltemetése, arról beszélt, csak feltételezi, hogy az elhunytak között volt Petőfi holtteste is, ám annak azonosítása nem történt meg.

2./ A Vasárnapi Újság 1860. december 30-ai száma pedig már határozottan közli: Petőfit az oroszok elfogták és elszállították Szibériába.

3./ Továbbiakban a Petőfi-sors a találgatások kategóriájába került, s a rejtély tisztázása a hatalomnak sem volt érdeke, amire bizonyosság az Országgyűlés 1877. június 14-ei ülése, ahol az ügyben hozzá intézett interpellációra csak annyiban reagált Tisza Kálmán belügyminiszter, hogy minden kósza hírt és mendemondát nemzetközi fellépés tárgyává tenni lehetetlen.

4./ És elkövetkezett 1970. májusa, amikor Eliosz professzor néprajzkutató levelet küld a Magyar Tudományos Akadémiának, közölve megállapítását, miszerint Petőfi Sándor magyar költő és szabadságharcos 1851-től 1856-ig, haláláig Barguzinban élt száműzetésben. Erre a hivatalos válasz az volt: Petőfit valószínűleg megölték a segesvári csata napján és testét egy tömegsírba tették.

Eme máig felderítetlen és megoldatlan közügy legújabb fejleményeiről nemrég számolt be az **ORIGO** portál, amelynek közléseiből az alábbiakról értesülhettünk:

A közelmúltban, 1984-ben, nagy visszhangot kiváltó terjedelmes cikk jelent meg Vaszil Vaszilovics Pahrija munkácsi illetőségű szovjet szerző tollából, a barguzini Petőfi-legendáról.

Pahrija írásában egy sokkal korábban keletkezett forrást idéz, bizonyos Svigel Ferenc zentai illetőségű egykori első világháborús hadifogoly visszaemlékezését. A „nagy háború” idején Svigel Ferenc orosz fogságba esett, és Dél-Szibériába, Barguzin környékére került.

Svigel Ferenc itt hallott először arról a magyarról, aki a helyiek emlékezete szerint szintén hadifogolyként került a Bajkál-tó közelében fekvő településre, 1849-ben. A helyi hagyomány szerint az „Alexander Petrovics” nevű magyar egészen haláláig Barguzinban élt, és a községi temetőben helyezték örök nyugalomra.

Pahrija az 1984-ben publikált cikkéhez mellékelte egy archív fényképfelvételt is a Petőfinek tulajdonított síremlékről, amelyre oroszul, cirill betűkkel a következő feliratot vésték:

Petrovics István fia, Sándor, magyar őrnagy és költő, meghalt Iliszunkszban 1856 május havában.

A Magyarországra is eljutott e sajtóközlés áttanulmányozása után döntött arról a nagyrédei Megamorv Kft. ügyvezetője, Morvai Ferenc nagyvállalkozó a barguzini Petőfi-sír feltárását végző expedíció megszervezéséről, amelyben domináns státust kapott az egyetemi oktatóként és számos külföldi felsőfokú intézmény vendégprofesszoraként is dolgozó **KISZELY ISTVÁN** antropológus. Aki és a szakmai kollégái a szükséges hatósági engedélyek birtokában 1989 júliusában megkezdett sírfeltárás során 25 olyan tényelemet azonosítottak a csontmaradványokon, amelyek jellemezték Petőfi testalkatát. /Itt megjegyzendő, hogy minimum 5 testjegy egyezése kell az elhunyt személy azonosságának megállapításához./ Ezek ismeretében magától értetődő volt a következtetés: **a kihantolt csontváz Petőfi Sándor földi maradványa!**

A történet 1989 végén úgy folytatódott, hogy a Magyar Tudományos Akadémia szakértői stábot hozott létre a csontmaradványok további vizsgálatára, egyeztetve a Szovjetunió Tudományos Akadémiájával és a Megamorv Petőfi Bizottsággal.

Az akadémiai képviselők 1990 januárjában a helyszínen vett csontmintákat hagyományos, tehát nem genetikai alapú igazságügyi vizsgálatnak vetették alá. A meglepő megállapításuk: a sírból kiemelt csontváz egy nő földi maradványa. A testület többször is foglalkozott eme állásponttal, de az 1991-es, 1996-os és 2001-es vizsgálatuk után — amikor szintén elmaradtak az összehasonlító genetikai elemzések — sem változtattak abbéli véleményükön.

A Petőfi Bizottság további lépése volt, hogy a csontleleteket eljuttatta az Egyesült Államokba, ahol az Amerikai Fegyveres Erők Patológiai Intézete, valamint a Pennsylvaniai Egyetem kutatócsoportja is elvégezte a vizsgálatát, s az ottani szakemberek nem találták megalapozottnak a 'női verziót', végül arra a következtetésre jutottak, hogy exhumálni kell a költő szüleinek, Petőfi Istvánnak és Hruz Máriának, Budapesten megtalálható sírját és az onnan vett csontminták alapján indokolt az összehasonlító DNS-vizsgálat elvégzése, amely teljes bizonyosságú eredményt hozhat.

A Bizottságnak nem könnyen, de végül is sikerült megkapnia 2001-ben az ilyenkor szükséges kriptafelnyitási és egyéb engedélyeket, amelyeket azonban a belügyminiszter — kegyeleti okokra hivatkozva — visszavont.

Morvaiéknak ezek után az lett a sürgős feladatuk, hogy a csontokat biztonságba helyezték, s erre lehetőséget az amerikai Cleveland klinikáján találtak meg, ahonnan később — értesülések szerint — az egyik nyugat-európai ország kolostorába kerültek a maradványok.

A bizottsági tagok azonban tovább kerestek valamiféle megoldási módot e közérdekű probléma rendezéséhez, így határozták el, hogy felkutatják Petőfi szüleinek oldalági rokonait, akik közül többen is vállalták a genetikai mintaadást. Ezek birtokában a civil stáb kínai genetikusokat kért meg a vizsgálat elvégzésére, akiknek megállapítását a Kínai Egészségügyi Minisztérium által felkért kutatóközpont igazgatója, **Li Csengtao** 2015. március 13-án ismertette sajtótájékoztató keretében. A meghívott újságírók zöme által bojkottált rendezvényen közölte, **a rokonok vérmintái és a barguzini 7. csontvázból nyert minta összehasonlító DNS-vizsgálata 99,2- 99,9 százalékos egyezést mutat.**

Summa summarum: A kínai szakértők szerint minden kétséget kizáróan kijelenthető, hogy a segesvári ütközetben hősi halottként nyilvántartott Petőfi Sándoré a szibériai Barguzinban feltárt csontváz!

És még valami:

Jó néhány olvasónk kifogásolva-bírálván emlékeztetett, hogy több mint 5 évvel ezelőtt az **INDEX.hu** portálon eléggé gúnyos hangvételű írás jelent meg **Sándor, a halhatatlan szibériai költőnő** címmel, amely mindenféle e témabeli értesülést eléggé összekavarva, meg öncélúan értelmezve fogott az összetett probléma kibogozásához, de úgy, hogy közben az érintett személyeket becsmérelte, pocskondiázta. Az igencsak a dilettantizmus szintjén működő és bizonygátlástalanul vagdalkozó szerző a Megamorv Petőfi Bizottságot **Barguzini Petőfi holdkórosainak**, a csontvizsgálatokról szóló szakmai megállapítást **áltudományos blöffnek**, a munkacsoport vezetőjét, dr. Kiszely Istvánt pedig a **“kifejezetten rosszindulatú III/III-as ügynöki jelentésekben utazó antropológus”**-nak titulálta, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy e szakembert korábban a kiemelkedően nagy jelentőségű tudományos tevékenységéért az **ALBERT EINSTEIN** érem bronz fokozatával tüntette ki az Egyesült Államok Tudományos Akadémiája.

Informátoraink szerint a rémesen egyoldalú fogalmazvány gyártója nem vette észre, hogy:

— **a császári és a cári rezsimnek közös érdekében állt a politikai-társadalmi felforgatóként nyilvántartott Petőfi halálát valószínűsíteni és elhallgatni a hadifogolyként való elhurcolását, ám arra sem jött rá, hogy:**

— **az eltelt több mint 160 évben ez a költő kiváló szereplő volt bármilyen ideológiájú kormányzat részére a csatában elhunyt szabadsághős előtt való tisztelgéshez, de az sem fordult meg a fejében, hogy:**

— sem az egypárti hatalomnak, sem rendszerváltozás utáni polgári kormányzó erőknek eleddig már csak presztízs okokból sem volt szándékuk bolygatni, és a tényleges igazság céljából rendbe tenni Petőfi halálának ellentmondásokkal, kételyekkel teli történetét., amelyhez jó alap lett volna a megtalált csontmaradványok nőtől, vagy férfitől származásának vitáját is igényesen, szakszerűen eldönteni., s ama információ sem ütött szöveget e fejében, hogy:

— a Magyar Tudományos Akadémia a 25/1990. számú határozata szerint intézkedni kell a burját kormány illetékeseinél a barguzini temetően létesített “Petőfi-emlékhely” megszüntetésére vonatkozóan. Eme “intézkedés” megtörténhetett, mire a szóban forgó magyarországi civil közösség is tovább lépett, s talán ennek nyomán került sor arra — ami Morvai Ferenc tárgybeli levélváltásaiból tudható —, hogy Borisz Jelcin orosz elnök 1992. nyarán utasította az Orosz Tudományos Akadémia elnökét, Oszipovot, végezzenek újból azonosító vizsgálatokat a barguzini csontokon.

Nos, ez utóbbiakra is tekintettel kellett volna az indexes újságíróknak bírálnia-kifogásolnia a felelős magyar vezetők elzárkózását a Petőfi Sándor és szülei csontjainak a külföldi szakemberek által is követelt DNS-es vizsgálatától, amely destruktív hozzáállás csak tovább mélyíti a Petőfi-sors rejtélyét.

De idekíváncozik még egy fontos dolog:

Éppen 10 esztendeje, vagyis 2010. júniusában fogadta el a **MAGYAR ORSZÁGGYŰLÉS** a **Legyen béke, szabadság és egyetértés!** – kezdetű **Nemzeti Együttműködés Politikai Nyilatkozat**-át, amelyről e tervezet május 14-ei ismertetésekor azt is kijelentette **ORBÁN VIKTOR** miniszterelnök úr, hogy a **Nemzeti Együttműködés Rendszere (NER)**...**lehetőség mindenki számára és elvárás mindenki felé...**

A **mindenkinek** pedig része az 1848-49-es forradalom leverésének hoteles epizódjai után élénken érdeklődő átlagpolgár, a Petőfi-sorsot kutató civil, a sírfeltárásban részt vevő antropológus, az ügybeli közreműködésre felkért akadémikus, meg az ebbéli részletek krónikása, az újságíró is. Akiktől együttműködés várható el, nem pedig torzsalkodás!

Vajon kik közé tartozhat az olyan tolforgató, aki sok-sok hiányosságot-hibát felvállalva-elkövetve tevékenykedett e zavaros közügy nyilvánosságra hozatalában? — kérdezték tőlünk e témakörre nagyon érzékeny emberek.

A konkrét felelet helyett hadd idézzük az egyik kortásköltő néhány aktuális sorát:

Már nem vetem meg. Már csak szánom őket.

A megvásárolt együttműködőket,
a megfélemlített hunyázkodókat,
a lankadatlan buzgalmú nyalókat...

Ezek ismeretében ki-ki talán eldöntheti: hová célszerű-okszerű besorolni az említett zszurnalisztát?

2020. augusztus 14.

Frissítés: 2020. augusztus 15.

VELKEI ÁRPÁD

főszerkesztő

Szerkesztői megjegyzés:

Az érdekek-ellenérdekek dzsungelharcában egyezséget létrehozni, nem újságírói feladat. Mi csak annyit tehetünk, hogy az álláspontokat pontosan, részrehajlás, a közvélemény egyoldalú befolyásolása, manipulálása nélkül, ám a józan ész és az igazságosság igényét hangsúlyozva, ismertetjük. Tájékoztatási munkánkban nem szabad teret adni a személyi sértegetésekbe, esetleg a trágárságba is hajló indulatoknak! Az eseményeket, a véleményeket, az ellentmondásokat sem eltúlozni, sem bagatellizálni, vagy elhallgatni nem szabad!

A tömegtájékoztatásról szóló kötelező teendő világosan van leírva **a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól 2010. évi CIV. törvény 10. §-ában**, amely így hangzik:

Mindenkinek joga van arra, hogy megfelelően tájékoztassák a helyi, az országos és az európai közélet ügyeiről, valamint Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára

jelentőséggel bíró eseményekről. A médiarendszer egészének feladata a **hiteles, gyors, pontos tájékoztatás** ezen ügyekről és eseményekről.

És hát itt van a tömegtájékoztatás legnagyobb szakmai testülete, a **Magyar Újságírók Országos Szövetsége /MÚOSZ/**, amelynek minden nem tag kollégára is kiterjeszhető **Etika Kódexe**, a **személyiségvédelemre vonatkozó 3.1.1 §-ábn** egyértelműen van leírva:

Az újságírónak tiszteletben kell tartania az ember személyiségi jogait és méltóságát. Nem állíthat valótlanúságot, nem használhat a jó hírnév, becsület csorbítására alkalmas sértő kifejezéseket.

Sokak véleménye, hogy egy tényleges jogállamban, ahol nemzeti szintű társadalmi igények, törekvések lehetnek és vannak, a hatalom birtokosai nem tagadhatják meg az igazság felderítését, az ügybeli tények nyilvánosságra hozatalát! Nincs ez másképpen a Petőfi-halál esetében sem, amelynél zöld utat kell kapnia az életszerűség, a racionalitás diktálta követelménynek, vagyis szükséges lehetővé tenni a Petőfi szüleitől vett csontminták és a költő szibériai sírjában talált csontok összehasonlító DNS-vizsgálatát!

Ha az eredmény negatív, akkor **végleg feledhető a barguzini kaland esete!** Amennyiben az derül ki, hogy a forradalmár költőnek nem teljesült az egyik versében megfogalmazott óhaja, vagyis nem „a harc mezején esett el” és nem „ott folyt ki az ifjú vér a szívéből”, **ehelyett a forradalom eltiprása után hadifogolyként tengődött, akkor pedig okkal-joggal tisztázódik egy több mint 150 éves fikció, mítosz, legenda!** E változás pedig óhatatlanul jár együtt azzal, hogy sok-sok érettségi dolgozat, felsőfokú disszertáció, tanulmány, irodalmi-történelmi dokumentum tartalma válik pontatlanná, idejétmúlttá! Ami a valós történelmi ismeretünket, meg az önbecsülésünket csak erősítheti!

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA
a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **3247 Mátraballa, Fő út 113.**

Vezetékes telefon: **06-36/563-169**

Mobiltelefon: **06-20/394-6360:**

06-30/415-6389